

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/21/2020
Identifikačné číslo spisu: 7111010503
Dátum vydania rozhodnutia: 01.12.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7111010503.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Dany Wänkeovej na neverejnom zasadnutí konanom 1. decembra 2020 v Bratislave v trestnej veci obvineného Q. Y. o dovolaní obvineného Q. Y. podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6To/57/2019, zo 17. septembra 2019 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Q. Y. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Košice I, sp. zn. 1T/42/2011, z 21. januára 2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6To/57/2019, zo 17. septembra 2019 bol obvinený Q. Y. uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho trestného činu nedovoleného prekročenia štátnej hranice a prevádzachstva podľa § 171a ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2005, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, ako je podrobne uvedené vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa.

Za to bol menovanému podľa § 171a ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 33 písm. g) Trestného zákona a s použitím § 35 ods. 2 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov, pričom podľa § 58 ods. 1 Trestného zákona súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil s tým, že podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona určil pri povolení odkladu výkonu trestu skúšobnú dobu vo výmere 4 (štyri) roky.

Súd prvého stupňa zároveň podľa § 35 Trestného zákona zrušil výrok o treste uložený rozsudkom Okresného súdu Trebišov, sp. zn. 5T/23/2015, z 12. mája 2015, právoplatný toho istého dňa, ktorým bol menovanému podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov, výkon ktorého bol obvinenému podmienčne odložený za súčasného určenia skúšobnej doby vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušený výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad; podľa § 51 ods. 4 písm. d) Trestného zákona súd ponechal v platnosti povinnosť uloženú rozsudkom

Okresného súdu Trebišov, sp. zn. 5T/23/2015, z 12. mája 2015, právoplatného toho istého dňa - zaplatiť v skúšobnej dobe zmeškané výživné.

Naproti tomu súd prvého stupňa postupom podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil obvineného spod skutku v bode 3/ obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry Košice pre tam podrobne opísaný skutok.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd rozhodujúci na podklade odvolania podaného obvineným, rozhodol uznesením, sp. zn. 6To/57/2019, zo 17. septembra 2019 tak, že odvolanie obvineného zamietol postupom podľa § 319 Trestného poriadku.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie, a to s poukazom na dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu), resp. § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom).

Čo sa týka dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, obvinený vzhľadom na jeho naplnenie v nedostatočnom vysporiadaní sa s jeho obranou odvolacím súdom. Tento v uznesení uviedol, že obranu obvineného považuje s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania za vyvrátenú. V tomto smere sa iba odvolal na argumentáciu okresného súdu, ktorý v odôvodnení rozsudku uviedol, že výrok o vine obvineného je založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akýchkoľvek pochybností vylučujú akúkoľvek inú alternatívu skutkového deja. Na rozdiel od týchto konštatovaní má však obvinený pochybnosť o presvedčivosti dôkazov, nakoľko v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že by sa mal dopustiť skutku, ktorý mu je kladený za vinu. V tejto súvislosti namietol nedostatočnosť odôvodnenia uznesenia krajského súdu, pričom odvolávanie sa na závery prijaté okresným súdom (ktorému sa vinu obvineného nepodarilo jednoznačne preukázať) nepovažuje obvinený v žiadnom prípade za dostatočné, k čomu pripojil závery plynúce z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky. Na podklade uvedeného mal obvinený za to, že postupom odvolacieho súdu bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu. Čo sa týka dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku obvinený skonštatoval, že súd ustálil jeho vinu predovšetkým na základe vykonaných odposluchov, ktoré však neboli vykonané v súlade so zákonom. Tento základný dôkaz bol vykonaný nezákonne, a to všetkými rozhodnutiami súdov (Krajský súd v Banskej Bystrici a Špeciálny súd v Pezinku). S poukazom na výpovede svedkov, ktoré odvolací súd označil ako za presvedčivé dôkazy bez akýchkoľvek pochybností vylučujúce akúkoľvek inú alternatívu skutkového deja uviedol, že z týchto výpovedí jeho vinu ustáliť nemožno. Vykonaným dokazovaním totiž nebolo preukázané, že by sa obvinený mal dopustiť skutku, ktorý mu je kladený za vinu. Naopak, súd ustálil vinu obvineného predovšetkým na základe vykonaných odposluchov, ktoré však nie sú získané v súlade so zákonom. Išlo pritom o prakticky jediný dôkaz, na základe ktorého došlo k uznaniu obvineného za vinného. V tejto súvislosti obvinený poukázal jednak na znenie § 115 a nasl. Trestného poriadku ako aj na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky. Príkaz na zistenie a oznámenie údajov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke vydaný Krajským súdom v Banskej Bystrici obsahuje nedostatočné a iba formálne odôvodnenie; totožné príkazy vydané Špeciálnym súdom v Pezinku neobsahujú žiadne odôvodnenie.

S odkazom na uvedené obvinený skonštatoval, že „z uvedených dôvodov navrhujem môjmu dovolaniu vyhovieť“.

Prokurátor sa k podanému dovolaniu vyjadril v podstate takto:

„Vzhľadom na skutočnosť, že záznamy z telefonických odposluchov neboli predmetom dokazovania dovolaním dotknutých súdov, mám za to, že tento dovolací dôvod v predmetnej veci nie je daný. Tiež samotné namietanie hodnotenia dôkazov bez ďalšieho nemožno považovať za svojvoľné rozhodovanie súdov, nakoľko usvedčujúce dôkazy sú predmetom odôvodnení odsudzujúcich rozhodnutí vo veci konajúcich súdov. Subjektívna nespokojnosť odsúdeného bez ďalšieho tiež nenapĺňa dovolací dôvod ním

namietať, ktorý v zásade namieta hodnotenie dôkazov v jeho neprospech pri posúdení všetkých rozhodných okolností prípadu. S poukazom na vyššie uvedené navrhujem podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť dovolanie".

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom zvoleného obhajcu [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, § 373 ods. 1 Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), spĺňa obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku, avšak dovolací súd zistil, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť, pretože nie je dôvodné.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je určený na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú z tohto dôvodu striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštanca. Dovolací súd preto nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy.

Z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (R 120/2012).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), c), d, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Zásada „práva na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „práva na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to

záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie dovolací súd v konaní nezistil. Nemožno teda zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného Q. Y. zásadným spôsobom, a teda k takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu menovaný uviedol v písomných dôvodoch dovolania, a to arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť odôvodnení súdnych rozhodnutí ohľadom vysporiadania sa s odvolacími námietkami obvineného ako aj konkrétnymi skutočnosťami, na podklade ktorých dospeli skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy k záveru o vine obvineného.

Pokiaľ ide o obvineným namietanú nepreskúmateľnosť (najmä) uznesenia odvolacieho súdu, takúto námietku nemožno úspešne podať v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia najmä v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. S podstatnými a pre vec rozhodujúcimi skutočnosťami sa riadne vysporiadal už súd prvého stupňa a pokiaľ vôbec nechal otvorenú nejakú spornú otázku, táto bola s konečnou platnosťou v miere zodpovedajúcej „fér“ procesu, vyriešená na odvolacom súde. Podľa názoru dovolacieho súdu rozsudok okresného súdu a jeho odôvodnenie zodpovedá kritériám upraveným v § 168, resp. § 176 ods. 2 Trestného poriadku, čo sa týka uznesenia krajského súdu.

S ohľadom na uvedené najvyšší súd nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmé a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozs. č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen p. Turecku, rozs. č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší p. Holansku, Visser p. Holandsku, rozs. č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozs. č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonal. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania iniciovaného obvineným prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania, pretože dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu (čo do dôvodov okruhu napadnutelných rozhodnutí, oprávnených osôb atď.), aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravídla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolania aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

Prakticky jediným a kľúčovým motívom obvineného vo vzťahu k ním prezentovaným dovolacím námietkam vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je ním namietaná nezákonnosť základných dôkazov - záznamov telekomunikačnej prevádzky získaných na základe príkazov na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky vydaných Krajským súdom v Banskej Bystrici a Špeciálnym súdom v Pezinku.

Zjavne však uniklo pozornosti obvineného, že na označené dôkazné prostriedky neprihliadali tak súd prvého stupňa ako ani odvolací súd.

Okresný súd pritom explicitne v odôvodnení rozsudku (str. 9 ods. tretí) uviedol, že súčasťou spisu je prepis telefonických hovorov uskutočnených medzi obvineným Y. a t. č. už právoplatne odsúdeným Y. S poukazom na označenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky však dospel súd prvého

stupňa v konečnom dôsledku k jasnému záveru a síce, že odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky bolo realizované na základe nedostatočne odôvodnených príkazov na uskutočnenie týchto informačno - technických prostriedkov. Preto súd prvého stupňa konštatoval nezákonnosť daných záznamov, resp. odpočúvania telekomunikačnej prevádzky pričom uzatvoril, že ide o nepoužiteľné dôkazy.

Logicky potom nemohlo ísť ani o jediný usvedčujúci dôkaz, nakoľko súd prvého stupňa skonštatoval, že vyšetrovateľ pri vydaní uznesenia o vznesení obvinenia menovanému iste vychádzal aj zo získaných odposluchov, avšak nie do takej miery, aby bolo možné uvedený dôkaz hodnotiť ako primárny dôkaz, ktorý je nosným dôkazom usvedčujúcim (aj) obvineného zo spáchania skutku. Zároveň okresný súd poukázal na to, že u toho času už právoplatne odsúdených Y. a C. boli vykonané domové prehliadky, pričom u týchto boli zaistené veci súvisiace s trestnou činnosťou. U nebohého G. bol zaistený obraz, na ktorého zadnej strane bol rukou napísaný text, ktorý po preklade z čínskeho jazyka opisuje priebeh cesty migrantov z Q.O. M. na územie G. M.. Rovnako tak nie je možné opomenúť aj výpoveď svedka G., ktorý podrobne opísal, za akých okolností došlo k stretnutiu s obvineným Y., pričom v nadväznosti na uvedené treba podotknúť už okresným súdom zvýraznený obsah výpovede svedka T., ktorý uviedol, že práve obvinený Y. od neho odkúpil nákladné motorové vozidlo značky W..

Napokon na závery plynúce z dokazovania vykonaného pred súdom prvého stupňa tomu zodpovedajúcim spôsobom poukázal aj krajský súd, a síce na str. 5 uznesenia.

Z uvedeného mal najvyšší súd za preukázané, že obvinený svojou argumentáciou, laicky povedané, „netrafil“ správne. Naopak, poukázaním na vyššie uvedené skutočnosti vyplývajúce z obsahu rozhodnutí oboch skôr vo veci konajúcich a rozhodujúcich súdov možno ustáliť, že obsah podaného dovolania je v príkrom rozpore s objektívnou realitou tak, ako je uvedené v označených rozhodnutiach.

Okrem vyššie uvedeného dovolateľ argumentoval v podstate aj vyslovením polemiky s výsledkami vykonaného dokazovania, v rámci čoho vykonal rozbor dôkazného stavu, hodnotil vykonané dôkazy a vyslovil vlastné právne hodnotenia a závery - samozrejme iné, ako súdy nižších stupňov.

V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má doslova zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - viď veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

S poukazom na vyššie vyjadrené najvyšší súd konštatuje, že v trestnej veci obvineného nezistil ani naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

So zreteľom na uvedené neostalo dovolaciemu súdu iné len rozhodnúť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, teda dovolanie obvineného Q. Y. odmietnuť pretože je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.